

припинить своє існування. Комунікація надає ресурси для вироблення і виконання рішень, здійснення зворотного зв'язку і коректування цілей і процедур діяльності організації відповідно до вимог ситуації.

Література:

1. Харрісон Ш. Зв'язки з громадськістю: Вступний курс / Пер. з англ. під ред. Г.Є. Алпатова. - СПб.: Видавничий Дім «Нева»; М.: ОЛМА-ПРЕСС Інвест, 2003.

2. Катлін С.М. Сентер А.Х. Паблік рілейшнз. Теорія і практика. - М.: Вільямс, 2001.

Світлана ШУВАРІВСЬКА

слухачка магістратури за спеціальністю
«Державна служба»

(науковий керівник: д.е.н., професор кафедри менеджменту
та публічного управління Толкованов В.В.)

**ОРГАНІЗАЦІЯ ДОКУМЕНТАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КОМУНІКАЦІЙ
ОРГАНУ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ**

Створення ефективної, надійної системи обміну інформацією, яка б відповідала вимогам повноти, достатності, оперативності, гнучкості – одна з найбільших проблем в органах виконавчої влади. Без інформаційного обміну неможливе повноцінне функціонування його та, відповідно, виконання основних завдань та місії. З цієї причини вивчення проблем організації документального забезпечення комунікацій органів виконавчої влади та напрацювання напрямків її вдосконалення є важливим завданням, яке особливо актуалізується в період трансформації всієї системи виконавчої влади.

Дослідження теоретичних засад комунікацій, перш за все, потребує визначення сутності поняття «комунікація». У вузькому розумінні комунікації можна визначити як способи, за допомогою яких люди вступають у контакти один з одним та в процесі діяльності передають інформацію.

Комунікаційні процеси в органах виконавчої влади характеризуються такими особливостями:

– комунікації в органах виконавчої влади в більшості випадків носять обов'язковий характер і процеси їх здійснення визначаються зовні, нормативними актами або розпорядженнями вищестоящих органів. Це

стосується представлення звітів, аналітичних записок, проведення громадських слухань тощо;

– комунікаційні процеси в органах виконавчої влади виступають складовими елементами процедури надання ними управлінських, громадських, адміністративних послуг;

– відлагоджені комунікаційні процеси з налагодженими зворотніми зв'язками в органах виконавчої влади використовують як засіб формування партнерських зв'язків з громадськими організаціями та державними інституціями, місцевим самоврядуванням іт.д.;

– підвищення ефективності комунікаційних процесів в органах виконавчої влади обмежується низьким рівнем їх технічної оснащеності та інформатизації основних технологічних процесів;

– через налагодження комунікаційних процесів органи виконавчої влади здійснюють оперативний контроль за дієвістю свого впливу на вирішення суспільних проблем;

– при формуванні комунікаційних процесів в органах виконавчої влади використовуються єдині, нормативно закріплені підходи до стандартизації і уніфікації [2, с. 87].

Основними носіями ділової інформації в інформаційних системах органів виконавчої влади є документи, які відображають кількісні та якісні показники їх діяльності. Це, в свою чергу, передбачає діяльність, яка охоплює процедури створення документів та організацію роботи з ними: організацію документообігу, використання інформаційно-пошукових систем документів, контроль виконання документів і підготовку їх для передачі в архів, тобто діловодство.

Діловодство - це сфера практичної діяльності, що документально забезпечує функціонування кожного державного органу, органу місцевого самоврядування, підприємства, кожної установи та організації незалежно від форми власності [3, с. 23], технічно забезпечуючи при цьому управління (підготовка управлінських рішень, їх оперативне доведення до виконавців, контроль за виконанням рішень та документів), а також створюючи системи документів (управлінських, облікових, банківських тощо). В той же час, діловодний процес повинен забезпечувати дві основні функції:

– документування, тобто фіксацію інформації, складання та оформлення документів;

– організацію роботи з документами, а саме: одержання-відправлення, опрацювання, реєстрацію, контроль за виконанням, облік, зберігання, використання, підготовку до передавання на архівне

зберігання, знищення.

Враховуючи специфіку органів виконавчої влади можна констатувати, що обсяг технічної роботи з документами найчастіше за все настільки великий, що інколи заміщає основний зміст діяльності. Враховуючи зазначене вважаємо, що основним механізмом організації взаємодії між органами державної влади та органами місцевого самоврядування, громадянами і суб'єктами господарювання повинен стати електронний документообіг з використанням електронного цифрового підпису. Впровадження електронного документообороту сприятиме створенню умов для досягнення європейських стандартів якості послуг, відкритості та прозорості діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування.

Автоматизація роботи з документами як складова частина запровадження електронного документообороту має найважливіше значення для підвищення ефективності діяльності як окремих установ, так і системи державного управління в цілому. При цьому: – зменшуються терміни підготовки і виконання документів; – створюються і автоматично підтримуються бази (архіви) нормативних і розпорядчих документів; – зменшується кількість рутинних операцій, працівники одержують можливість зосередитися на вирішенні змістовних задач управління; – підвищується якість підготовки управлінських рішень; – зменшується кількість «загублених» документів, місцезнаходження яких невідомо; – процеси розробки і проходження документів стають інформаційно прозорими і допускають контроль на будь-якій стадії; – з'являється стимул і можливості для удосконалення структури організації.

Для постійної публікації актуальних документів і відстеження ходу просування запитів потрібна інформація, яка може бути отримана із систем автоматизації документообігу різних установ. Тому ця інформація повинна автоматично експортуватися з них для публічного доступу. Прийнятий у даний час обмін паперовими документами між органами державної влади і місцевого самоврядування є надзвичайно повільним і тягне за собою значні витрати ресурсів на функціонування кур'єрських і поштових служб, експедицій і канцелярії, змушеної реєструвати вхідні і відправляти вихідні документи. У випадку функціонування в організації автоматизованої системи до цього ще додається введення інформації про документ і сканування тексту для включення його до бази документів системи.

Література:

1. Діловодство в органах місцевого самоврядування : монографія / Т.В. Іванова, Л.П.Піддубна, В.В.Павлюк, А.П.Лелеченко : за ред. В.М.Вакуленка, М.К.Орлатого. - К.: НАДУ, 2009. - 164 с.
2. Комунікація: демократичні стандарти в роботі органів державної влади / [заг. ред. Н.К. Дніпренко]. - К. : Вістка, 2008. - 164 с.
3. Сельченкова С.В. Діловодство: Практичний посібник / С.В. Сельченкова. - К.: Інкунабула, 2009.- 480 с.

Сергій ЩУРИК

слухач магістратури за спеціальністю

«Державна служба»

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри менеджменту та публічного управління Здреник В.С.)

ПРОБЛЕМИ РЕАЛІЗАЦІЇ МЕХАНІЗМУ ДЕРЖАВНОЇ ЕКОЛОГІЧНОЇ ПОЛІТИКИ НА РЕГІОНАЛЬНОМУ РІВНІ

Регіональна екологічна політика держави є органічною складовою національної екологічної політики. Від вирішення регіональних екологічних проблем значною мірою залежить соціально-економічна стабільність в Україні. В умовах децентралізації управління та підвищення ролі соціально-економічного розвитку регіонів особливої актуальності набуває управління охороною довкілля, раціональне використання природних ресурсів та безпека життєдіяльності людини. У зв'язку з цим, в умовах трансформаційних змін особливого значення як на загальнодержавному, так і регіональному рівнях набуває питання своєчасного виявлення та відстеження екологічних проблем і визначення шляхів їх запобігання та подолання.

Головними першопричинами екологічних проблем в Україні є: значна кількість ресурсо- та енергоємних галузей, негативний вплив яких був посилений переходом до ринкових умов; зношеність основних фондів промислової і транспортної інфраструктури; існуюча система державного управління у сфері охорони навколишнього природного середовища, регулювання використання природних ресурсів, відсутність чіткого розмежування природоохоронних та господарських функцій; не сформованість інститутів громадянського суспільства; недостатнє розуміння в суспільстві пріоритетів збереження навколишнього природного середовища та переваг сталого розвитку; недотримання